

REPUBLIKA SLOVENIJA

DRŽAVNI ZBOR

Zakonodajno-pravna služba

Šubičeva ulica 4, 1000 Ljubljana

t: 01 478 96 94, f: 01 478 98 79, e: gp@dz-rs.si, www.dz-rs.si

Številka: 320-01/13-3

Datum: 21. 5. 2013

Na podlagi prvega odstavka 27. člena Poslovnika državnega zbora je Zakonodajno-pravna služba pripravila

M N E N J E

O predlogu Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o rudarstvu (Zrud-1C), druga obravnava, EPA 1046-VI

Zakonodajno-pravna služba je Predlog zakona preučila z vidika njegove skladnosti z Ustavo Republike Slovenije, pravnim sistemom in z zakonodajno-tehničnega vidika. K predloženemu besedilu zakonske spremembe ima naslednje pripombe:

Uvodoma ugotavljamo, da Predlog zakona vključuje pomembne vsebinske spremembe in dopolnitve obstoječe veljavne zakonske ureditve na področju rudarstva. Predlog zakona vsebuje 63 členov, njegov dejanski obseg pa se bliža noveliranju tretjine obsega zakona, zato bi bilo namesto novele ustrezneje poseči po novem zakonu.¹

Obrazložitev Predloga zakona je v pretežni meri pomanjkljiva. Bodisi je nejasna (nedoslednosti pri izpeljavi in upoštevanju spremembe), bodisi navaja le povzetek posamezne določbe, razlogov za spremembo pa ne pojasnjuje; mestoma pa je pri posamezni določbi zaslediti tudi pojasnila, ki se po vsebini nanašajo na drugo določbo (glej obrazložitev "K 6. členu" Predloga zakona). Posledično je takšna obrazložitev neskladna s poslovniškimi zahtevami (sedmi odstavek 115. člena Poslovnika Državnega zbora), kar otežuje presojo predlaganih rešitev. Primerna obrazložitev bi morala pojasniti vsebino in namen posameznih določb ter posledice in medsebojne povezave v njih vsebovanih rešitev.

Na splošni ravni tako ostaja nepojasnjena ukinitve pritožbe na Vlado RS v upravnih postopkih (določbe 6., 15., 19., 25., 27., 31., 32., 37., 38. in 40. člena Predloga zakona). Možnost pritožbe na Vlado RS zoper odločitve, ki jih je na prvi stopnji sprejelo ministrstvo, pristojno za rudarstvo, sicer v skladu s tretjim odstavkom 13. člena Zakona o splošnem upravnem postopku (Ur. l. RS, št. 24/2006, 126/2007, 65/2008 in 8/2010; ZUP), predstavlja izjemo od sistemske ureditve, vendar pa ne glede na to menimo, da rešitev, ki se uvaja, terja podrobnejšo razlago. Predstavlja namreč poseg zakonodajalca v pravico do pravnega sredstva, ki je bila sicer izjemoma, pa vendar z določenim razlogom zagotovljena v obstoječi zakonski ureditvi. Z ukinitvijo pritožbe

¹ Glej Nomotehnične smernice Službe vlade za zakonodajo, Uradni list RS, 2. Spremenjena in dopolnjena izdaja, Ljubljana 2008, stran 117.

udeležencem v upravnih postopkih po ZRud-1 ostaja možnost sprožitve upravnega spora, vendar navedeno dejstvo ne more biti razlog, ki bi utemeljil ukinitev pritožbe kot rednega pravnega sredstva.

Predlog zakona ohranja izbor prijavitelja na javni razpis z draženjem, kot novost pa vprašanja v zvezi z izvedbo dražbe prepušča podzakonskemu aktu. Predlagatelj je sicer zaznal, da je izvedba dražbe podnormirana, vendar pa rešitev, ki jo predlaga ni najbolj ustrezna. Izvedba dražbe v primeru dveh ali več prijaviteljev na javni razpis namreč predstavlja specifično rešitev glede na sistemsko ureditev. Določil o izvedbi dražbe ZUP namreč ne vsebuje. Prav tako jih ne vsebuje Zakona o varstvu okolj (Ur. l. RS, št. 39/2006-UPB1, 70/2008, 108/2009, 48/2012, 57/2012; ZVO-1), ki se po določbi drugega odstavka 3. člena ZRud-1, smiselno uporablja za izbor nosilcev rudarske pravice za izkoriščanje, v delu, ki ureja koncesijo na naravni dobrini. Koncesijo na naravni dobrini ZVO-1 ureja v določbah 164. do 166. člena, pri čemer podrobnejših določb glede izbora koncesionarjev ne vsebuje. V 166. členu glede tega vprašanja napotuje na uporabo Zakona o gospodarskih javnih službah (Ur. l. RS, št. 32/1999 in 57/2011; ZGJS), ki podrobnejših postopkovnih določb o izbiri prijavitelja oziroma koncesionarja ravno tako ne vsebuje. Ker gre v sistemu podelitve dovoljenj oziroma koncesij za edinstveno rešitev, pri kateri glede na naravo razmerij med udeleženci subsidiarno ne morejo priti v poštev niti predpisi, ki urejajo dražbo v zasebnopravnih razmerjih (na primer Obligacijski zakonik), je potrebno vsa pomembnejša vprašanja opredeliti in konkretizirati že v samem zakonu. Katera so ta vprašanja opozarjamo v nadaljevanju tega mnenja.

Ponovno je treba skrbno proučiti tudi poglavje o prehodnih in končnih določbah, ki so bistvene zaradi pravne varnosti in pravnih posledic, ki jih Predlog zakona terja in omogoča, še posebej zaradi obsežnosti posega tega Predloga zakona v pravni sistem in raznovrstnost njegove materije. Pri tem je treba upoštevati, da so prehodne določbe namenjene ureditvi vprašanj, ki so nastala zaradi ureditve materialnih določb zakona in jih je treba urediti zaradi prehoda na drugo ali drugačno ureditev, ki jo določa vsebinski del zakona. Bistvo prehodnih določb je v tem, da se z njimi uredijo vprašanja, kot izhaja iz same besede, prehoda iz ene (dosedanje) v drugo ali vsaj drugačno pravno ureditev, ko torej nova ureditev v celoti ali delno nadomesti prejšnjo in v tem okviru posega v trajajoča razmerja oziroma upravičena pravna pričakovanja. Namen prehodnih določb je torej ureditev pravic in pravnih razmerij, ki so že nastala v času veljave prejšnjega prava ter še vedno obstajajo in trajajo ob uveljavitvi novega prava. Posledično morajo biti torej prehodne določbe novele nujno odraz vsebinskega dela (materialnih določb) te iste novele. Obravnavani Predlog zakona pa vsebuje tudi nekaj prehodnih določb, ki urejajo prehod na uporabo novega zakona, čeprav so bile rešitve uvedene s prejšnjimi spremembami zakona in ne z obravnavano. Kazalo bi ponovno razmisliti o ustreznosti umestitve teh določb (54., 55., 56., 57. in 58. člena) glede na materialne določbe, katerih prehodni režim urejajo. Opozarjamo, da tak način urejanja prehodnih določb nedvomno terja podrobnejšo obrazložitev, ker je od sprejema prejšnjih sprememb zakona, do urejanja prehodnega režima poteklo dalj časa. V določenih primerih lahko namreč tak način urejanja prehodnih določb predstavlja poseg v ustavno zagotovljeno prepoved povratne veljave pravnih aktov, na kar je opozorjeno v pripombah k posameznim členom.

K 2. členu:

Predlagatelj v obrazložitvi navaja, da besedilo "ali drugih del", ki se dodaja obstoječemu zakonskemu besedilu, obsega tudi tista dela, ki se v zvezi s sanacijo nelegalnih kopov izvajajo izven raziskovalnih oziroma pridobivalnih prostorov in ostalih zemljišč, za katere so sprejeti prostorski akti, namenjeni rudarstvu. Torej, da se druga dela izvajajo v primeru sanacije nelegalnega kopa na kmetijskih, gozdnih, stavbnih in drugih zemljiščih. Po našem mnenju določbe, na način kot se vnaša v zakonsko

besedilo, ni mogoče razumeti tako kot to izhaja iz obrazložitve. Razumeti je namreč, da se sanacija nelegalnega kopa, kot posledica nezakonitih rudarskih del, na (katerem koli) prizadetem območju izvede z rudarskimi deli (to so raziskovalna dela, rudarjenje in sanacijska dela) ali drugimi deli (ki z rudarskimi deli niso zaobjeta), torej ne glede na to ali se sanacija izvaja na ali izven raziskovalnih oziroma pridobivalnih prostorih in ostalih zemljiščih, za katere so sprejeti prostorski akti namenjeni rudarstvu. V kolikor je bil namen predlagatelja poudariti razliko v vrsti del, ki se izvedejo zaradi sanacije nelegalnega kopa na raziskovalnih in pridobivalnih prostorih ter ostalih zemljiščih, za katere so sprejeti prostorski akti, namenjeni rudarstvu in izven teh prostorov oziroma zemljišč, je treba celotno določbo drugače oblikovati.

Nejasna je tudi obrazložitev črtanja besedila točke 5.2 in celotne točke 5.2.5. Predlagatelj namreč navaja, da se ukinja obvezna izdelava programa izkoriščanja mineralnih surovin, kar pa ne pomeni, da se ukinja izdelava programa na splošno kot je mogoče razbrati skozi celotno besedilo Predloga zakona. Takšna obrazložitev namreč dopušča razlago, da lahko zainteresirana oseba program sprejme tudi poljubno oziroma po lastni presoji, a s črtanjem besedila v točki 5.2. in celotne točke 5.2.5, za to ne bi imela pravne podlage.

K 3. členu:

Določba v obstoječo ureditev dodaja nov 3.a člen², s katerim se na celotnem ozemlju Republike Slovenije prepoveduje geološko shranjevanje ogljikovega dioksida. Glede na to, da drugi odstavek 6. člena obstoječe zakonske ureditve³ določa, da po tem zakonu ni mogoče pridobiti dovoljenja za raziskovanje in rudarske pravice za izkoriščanje z namenom vbrizgavanja in shranjevanja ogljikovega dioksida, bi kazalo razmisliti o ustreznejši umestitvi člena. Določba 3.a člena po svoji vsebini namreč predstavlja pogoj, ki ne sme biti podan, zato da lahko pravna ali fizična oseba postane nosilec dovoljenja za raziskovanje oziroma nosilec rudarske pravice za izkoriščanje.

Opozarjamo tudi, da pojem "geološko shranjevanje ogljikovega dioksida" v zakonskem besedilu ostaja nedefiniran, kar ne prispeva k jasnosti predlagane ureditve. Direktiva 2009/31/ES, ki se z obravnavano določbo prenaša v nacionalni pravni red, v členu 3 opredeli pojem "geološko shranjevanje ogljikovega dioksida" kot *vbrizgavanje in nato shranjevanje tokov ogljikovega dioksida v podzemne geološke formacije*. Drugi odstavek 6. člena obstoječe zakonske ureditve prav tako uporablja besedno zvezo *vbrizgavanja in shranjevanja ogljikovega dioksida*, medtem ko določba 3.a člena prepoveduje zgolj geološko *shranjevanje* ogljikovega dioksida, ne pa tudi *vbrizgavanja*. Glede na navedeno predlagamo, da se v zakonskem besedilu določneje opredeli prepoved shranjevanja ogljikovega dioksida oziroma ustrezno pojasni pomen izraza "geološko shranjevanje ogljikovega dioksida". Pri ponovnem tehtanju ustreznosti umestitve obravnavane določbe pa naj se posebna pozornost nameni morebitnemu podvajanju zakonske ureditve (pri čemer imamo v mislih možno podvajanje z drugim odstavkom 6. člena ZRud-1).

K 5. členu:

Predlagamo, da se v 4. točki tretjega odstavka 6. člena zakona pred besedo "zoper" doda besedilo "za kazniva dejanja". Kot izhaja iz obrazložitve, je imel predlagatelj v mislih kazniva dejanja zoper okolje, prostor in naravne dobrine, kar je skladno z materijo Kazenskega zakonika (Ur. l. RS, št. 50/2012-UPB2; KZ-1), ki v dvaintridesetem poglavju, v določbah 332. do 347. člena, določa več kaznivih dejanj

² Predlagatelj ga umešča med 3. člen, katerega naslov se glasi "uporaba predpisov" in 4. člen, ki je naslovljen "mineralne surovine".

³ Naslov 6. člena se glasi "pogoji za pridobitev dovoljenja za raziskovanje in rudarske pravice za izkoriščanje".

zoper okolje, prostor in naravne dobrine, zato je z vidika pravilne razlage spremenjene določbe ustreznejše, da se uporabi množinska oblika. Prav tako bi z vidika pravilnosti razlage in jasnosti določbe veljalo razmisliti, da se besedilo "tako kaznivo dejanje" spremeni v "takšna kazniva dejanja", saj glede na predhodno besedilo edninska oblika ni ustrezna.

K 6. členu:

Najprej opozarjamo na nejasno obrazložitev te določbe, ki v III. poglavju zakona spreminja določbo 25. člena zakona, mestoma pa je zaslediti obrazložitev, ki se vsebinsko nanaša na ureditev v določbi 35. člena zakona, ki pa spada v IV. poglavje zakona.

Kot novost se v drugem odstavku uvaja vloga za objavo javnega razpisa (po zdajšnji ureditvi pobuda), ki jo vloži zainteresirana pravna ali fizična oseba, izpušča se pogoj, da se lahko pobuda zainteresirane pravne ali fizične osebe nanaša na mineralne surovine, za katere je v skladu z 12. členom zakona izkazan javni interes, v tretjem odstavku pa se določa vsebina vloge. Vloga v bistvu pomeni poziv ministrstvu, pristojnemu za rudarstvo, naj sprejme odločitev o objavi javnega razpisa. Zainteresiranim pravnim in fizičnim osebam se na tak način omogoča sodelovanje v postopku odločanja o objavi javnega razpisa. Z vlogo se pristojno ministrstvo opozarja na možnost raziskovanja določene vrste mineralne surovine na določenem prostoru in za določeno časovno obdobje. Rešitev, ki je glede na obstoječo ureditev sporna, pa je ta, da zainteresirani pravni ali fizični osebi (po novem) z vlogo ni treba izkazati javnega interesa za pridobitev dovoljenja za raziskovanje določene vrste mineralnih surovin. Glede na to, da gre pri raziskovanju mineralne surovine za poseg v naravni vir, kateremu v večini primerov sledi izkoriščanje, ki pomeni še večji poseg v naravni vir, menimo, da ukinitve navedene omejitve terja podrobnejše pojasnilo. V skladu z obstoječo ureditvijo so zainteresirane pravne in fizične osebe tiste, ki so s svojo pobudo zavezane izkazati in utemeljiti javni interes, ne pa ministrstva kot se navaja v obrazložitvi. Ni namreč jasno kakšni cilji se s predlagano rešitvijo zasledujejo.

Besedilo v oklepaju v 6. točki tretjega odstavka 25. člena zakona po nepotrebnem obremenjuje zakonsko besedilo. Določba namreč jasno opredeljuje, da se za prikaz pridobivalnega prostora uporablja državni koordinatni sistem, ki ga izdelata pooblaščen geodetsko podjetje, torej strokovnjak na tem področju, ki brez dvoma pozna razlike v nazivu osi med koordinatnima sistemoma D48/GK in D96/TM.

V 8. točki tretjega odstavka 25. člena zakona opozarjamo na očitno napačno sklicevanje na peti odstavek 27. člena, saj ima navedeni člen le dva odstavka.

V šestem odstavku 25. člena zakona bi kazalo vsebino javnega razpisa dopolniti še z višino nadomestila za raziskovanje mineralnih surovin. Gre namreč za pomemben pogoj, ki vpliva na odločitev zainteresiranih oseb o prijavi na javni razpis.

K 7. členu:

25.a člen:

Opozarjamo na jezikovno neustreznost oblikovanja tretjega odstavka. V prvem stavku so navedeni (pozitivni) pogoji, ki morajo biti izpolnjeni, da se prijava šteje za veljavno. Drugi stavek pa se začne z besedami "Za neveljavno se šteje tudi", kar je glede na predhodni stavek nesmiselno, saj so v njem navedeni pozitivni pogoji in ne negativni. Besedilo bi kazalo preoblikovati tako, da se pogoj iz drugega stavka oblikuje kot pozitiven in postane del prvega stavka, nato pa bi sledil drugi stavek, ki bi pojasnjeval, v kakšnem primeru se prijava na javni razpis šteje za neveljavno.

V četrtem odstavku bi kazalo pred prvim omenjanjem besedne zveze "rudarski projekt" dodati besedo "revidiran", besedo "potrdilo" pa nadomestiti z besedo "dokazilo". Spremembe so potrebne zaradi notranje usklajenosti zakonskega besedila, predvsem z drugim odstavkom, na katerega se četrty odstavek sklicuje. Nadalje velja ponovno pretehtati oziroma pojasniti rešitev, da ministrstvo o nepravilnostih obvesti prijavitelja in mu naloži dodatni rok, če rudarski projekt za pridobitev koncesije za izkoriščanje ni izdelan v skladu s predpisi. Določba četrtega odstavka namreč ureja prijavo na javni razpis za pridobitev dovoljenja za raziskovanje določene vrste mineralne surovine, kateri je v skladu z drugim odstavkom istega člena potrebno priložiti *revidiran rudarski projekt za pridobitev dovoljenja za raziskovanje* z izračunom stroškov sanacije po končanem raziskovanju. V postopku pridobitve dovoljenja za raziskovanje se ne zahteva, da se prijavi na javni razpis priloži tudi rudarski projekt za pridobitev koncesije za izkoriščanje, zato na tem mestu ni jasno, kako bi lahko ministrstvo prijavitelja obvestilo o čemer koli, kar je v zvezi s postopkom za pridobitev koncesije za izkoriščanje. Gre namreč za dva ločena postopka, ki sta v zakonu urejena v različnih poglavjih.

25.b člena:

V uvodnem delu tega mnenja smo že podali splošno ugotovitev, da je institut dražbe kot način izbire v primeru dveh ali več veljavnih prijav na javni razpis, posebnost tega zakona. Na tem mestu dodajamo še, da bi bilo treba predlagane določbe vsebinsko dograditi v samem zakonu (vključno z opredelitvijo in obrazložitvijo pojma dražbe) in jih morebiti šele nato dodatno konkretizirati na ravni podzakonskega predpisa.

V prvem odstavku bi kazalo opredeliti, kakšna je izklicna višina ponudbe oziroma kako se določi. V povezavi s pripombo k šestemu odstavku 6. člena tega Predloga zakona, bi lahko bila izklicna višina ponudbe višina nadomestila za raziskovanje kot bi bila določena v javnem razpisu.

V drugem odstavku bi veljalo, zaradi načela pravne varnosti, zadnji stavek dopolniti tako, da bo prijavitelj o pravni domnevi, ki se v tem stavku vzpostavlja (da se prijavitelj, ki se dražbe osebno ne udeleži, strinja z izbiro nosilca dovoljenja za raziskovanje, ki bo izbran na dražbi), v vabilu na dražbo posebej opozorjen. Glede na vsebino pravne domneve, se postavlja vprašanje, v kakšnem primeru, na kakšen način in iz katerih razlogov pa lahko neizbrani prijavitelj izrazi svoje nestrinjanje s prijaviteljem, ki je izbran na dražbi. Iz predlaganega besedila prvega odstavka namreč izhaja, da se v primeru oddaje dveh ali več veljavnih prijav na javni razpis, postopek za izdajo dovoljenja za raziskovanje izvede kot dražba, na kateri ponudniki konkurirajo le z višino plačila nadomestila za raziskovanje mineralnih surovin. Določbo bi kazalo ustrezno dopolniti.

V zvezi s predlagano rešitvijo petega odstavka, ko se ministru, pristojnemu za rudarstvo, daje pooblastilo za izdajo izvršilnega predpisa za izvajanje dražbe, opozarjamo na možnost kršitve legalitetnega načela. Podzakonski predpis mora ostajati v mejah razmerij, ki jih ureja zakon, kar pomeni, da lahko podzakonski predpis rešitve uveljavljene v zakonu le razlaga in opisuje, ne pa tudi samostojno oblikuje. Tako bi veljalo število članov komisije, njeno sestavo (torej, da ima predsednika in člane), podatek izmed koga se imenujejo, podatek o bistvenih nalogah komisije (npr. odločanje o izbiri kandidata), opredelitev akta s katerim komisija sprejme odločitev, okviren potek samega postopka dražbe ipd., opredeliti že v samem zakonu. Prav tako bi v zakonu veljalo opredeliti bistveno vsebino pisne ponudbe, saj je v drugem odstavku določeno, da je veljavna pisna ponudba tista, ki je pravočasna in popolna, pri čemer pojem popolna na zakonski ravni ostaja nedoločen in tudi nedoločljiv. Opozarjamo tudi, da določba ne vsebuje roka za izdajo izvršilnega predpisa.

K 8. členu:

Glede na predlagane rešitve 6. in 7. člena Predloga zakona je prijavo na razpis mogoče šteti kot vlogo za izdajo dovoljenja, kar pomeni, da se dovoljenje za raziskovanje ne izdaja po uradni dolžnosti, ampak na vlogo stranke, kar je upoštevati v prvem odstavku.

V 11. točki drugega odstavka 26. člena zakona je določena obveznost predložitve bančne garancije za odpravo škode v dveh mesecih od *vročitve* dovoljenja. Glede na to, da je začetek teka roka vezan na vročitev dovoljenja, bi bilo zaradi pravne varnosti in terminološke usklajenosti zakonskega besedila smiselno dodati, da se vročitev opravi osebno, v nasprotnem primeru, bo težko določiti trenutek od katerega začne teči rok.

12. točka drugega odstavka 26. člena zakona določa, da izrek dovoljenja za raziskovanje vsebuje tudi višino nadomestila za raziskovanje mineralnih surovin kot jo je izbrani ponudnik ponudil na dražbi. Dražba se izvede v primeru dveh ali več veljavnih prijav. Če pa je prijavitelj na razpis samo eden, se postopek izbire, seveda smiselno številu prijavljenih, ne izvede z dražbo. Vprašanje, ki se na tem mestu poraja je, ali je edini prijavitelj, ki se šteje za izbranega, če vloži veljavno in popolno prijavo, zavezan k plačilu nadomestila za raziskovanje mineralnih surovin ali pa zaveza za plačevanje nadomestila nastane le za kandidata izbranega na dražbi. Če je tudi edini prijavitelj zavezan k plačilu nadomestila, bi bilo smiselno 12. točko preoblikovati tako, da to iz nje nedvomno izhaja. Če pa edini prijavitelj ni zavezan k plačilu nadomestila pa opozarjamo na možnost kršitve ustavno zagotovljenega načela enakosti pred zakonom.

V povezavi z zgoraj navedenim bi veljalo razmisliti o dopolnitvi petega odstavka 26. člena zakona z določitvijo nastopa zavezanosti za plačevanje nadomestila, kadar prijavitelj ni bil izbran z javno dražbo. Opozarjamo tudi, da se v tej določbi prvič pojavi besedna zveza "javna dražba". V kolikor je namen predlagatelja poudariti, da se postopek izbora nosilca rudarske pravice za raziskovanje v primeru dveh ali več veljavnih prijav, izvede kot javna dražba, bi kazalo z besedo "javna" dopolniti naslov določbe 25.b člena Predloga zakona in jo ustrezno vstaviti tudi v samo določbo, kjer se omenja beseda "dražba".

K 9. členu:

Rešitev, ki jo uvaža 1. točka drugega odstavka 34. člena zakona, se navezuje na rešitev, ki jo uvaža 6. člen Predloga zakona (ukinitiv izkaza javnega interesa), zato se v tem delu sklicujemo na tam zapisane pripombe.

Obrazložitev, da je edini pogoj, ki izhaja iz besedila 5. točke drugega odstavka 34. člena zakona, pogoj lastništva oziroma pravice izvajati rudarska dela na zemljišču, po našem mnenju ne drži. Iz 5. točke obstoječe ureditve namreč izhaja še en pogoj, to je nameravana izvedba sanacije nelegalnega kopa. Postavlja se vprašanje, ali 2. točka drugega odstavka predstavlja zadostno pravno podlago, po kateri naj bi se že začeli postopki iz 5. točke lahko nadaljevali po 2. točki.

K 10. členu:

S črtanjem tretjega odstavka 35. člena zakona se odpravlja pogoj, da lahko ministrstvo pristojno za rudarstvo, predlaga vladi izdajo rudarskega koncesijskega akta le, če se pridobivanje nanaša na mineralne surovine v javnem interesu. Menimo, da obstoječa zakonska ureditev ne onemogoča možnosti Republiki Sloveniji kot lastnici mineralnih surovin, da se odloči za izdajo koncesijskega akta katere koli vrste mineralnih surovin.

S sklicevanjem na 12. člen zakona, ki določa, da je raziskovanje in izkoriščanje energetskih mineralnih surovin vedno v javnem interesu, izkoriščanje drugih pa je v javnem interesu, če so za to izpolnjeni določeni pogoji, Republika Slovenija ni omejena v vrsti mineralne surovine (strateško pomembne vrste mineralnih surovin se opredelijo z državno rudarsko strategijo), katere izkoriščanje lahko predlaga, temveč je omejena zgolj v tem, da mora biti, ne glede na vrsto mineralne surovine, izkazan javni interes za njeno pridobivanje. Zato velja rešitev ponovno pretehtati oziroma dodatno obrazložiti.

Glede na vsebino spremenjenega tretjega odstavka 35. člena zakona, ki bolj kot pogoje za izdajo rudarskega koncesijskega akta, določa pogoje za uvedbo postopka, kar je utemeljiti s tem, da se določba spremenjenega prvega odstavka 36. člena zakona sklicuje na posamezne alineje tretjega odstavka, bi kazalo navedeno določbo premestiti v 36. člen zakona in ustrezno združiti z vsebino drugega odstavka 36. člena zakona.

K 11. členu:

Naslov določbe bi kazalo zaradi notranje usklajenosti besedila (s prvim odstavkom 35.a člena ter s tretjim odstavkom 50. člena) spremeniti v "skladnost z dokumenti urejanja prostora".

Iz obrazložitve izhaja, da je drug izdajatelj prostorskega akta poleg samoupravnih lokalnih skupnosti, Republika Slovenija. Če je po mnenju predlagatelja krog izdajateljev s tem sklenjen, bi kazalo v drugem odstavku besedilo "drug izdajatelj prostorskega akta" nadomestiti z "Republika Slovenija". Če krog izdajateljev s tem ni sklenjen, bi kazalo določbo oziroma besedilo, ki se dodaja dodatno pojasniti.

K 12. členu:

Določba prvega odstavka izrecno poudarja, da je ocena, da obstaja potreba po izkoriščanju določene vrste mineralne surovine na določenem območju, ocena iz državne rudarske strategije. Besedilo "iz državne rudarske strategije" je po našem mnenju odveč, saj povzroča neskladje zakonskega besedila s spremenjeno določbo drugega odstavka 35. člena zakona. Da pa mora biti predlagani pridobivalni prostor v skladu z državno rudarsko strategijo, pa izhaja iz nadaljnjega besedila obravnavane določbe, ki se med drugim sklicuje na peto alinejo tretjega odstavka 35. člena zakona.

Dikcija drugega odstavka 36. člena zakona je glede na obrazložitev popolnoma nejasna in kot takšna v zakonsko besedilo vnaša nedoločenost. Iz obrazložitve izhaja, da drugi odstavek 36. člena ureja (poseben) postopek, po katerem je treba obravnavati vlogo, kadar vlagatelj ne izpolnjuje posebnega pogoja za podelitev rudarske pravice za izkoriščanje brez javnega razpisa. Iz drugega odstavka pa ta posebnost postopka ne izhaja, saj ni določno opredeljeno, da se po tem postopku obravnava le vloga, kadar vlagatelj ne izpolnjuje posebnega pogoja za podelitev rudarske pravice za izkoriščanje. Razumeti je mogoče, da se vsaka vloga zainteresirane pravne in fizične osebe za podelitev rudarske pravice za izkoriščanje obravnava kot prošnja in se uvede postopek za možno izdajo rudarskega koncesijskega akta, pri čemer bi taka rešitev bila v nasprotju s (tem Predlogom zakona) spremenjenim tretjim odstavkom 35. člena zakona. Določbo bi veljalo jasneje oblikovati.

K 14. členu:

Menimo, da ni ustrezen argument, da se določba črta, ker obstoječa ureditev ne omogoča pridobitve vseh potrebnih podatkov za izdajo koncesijskega akta. Ta Predlog zakona daje predlagatelju možnost, da obstoječo ureditev ustrezno spremeni, zato črtanje določbe terja dodatno in podrobnejše pojasnilo.

Če so bili po tej določbi začetni kakšni postopki, ki se bodo končali po uveljavitvi s tem Predlogom zakona predlaganih sprememb, kaže to upoštevati tudi pri kreiranju prehodnih določb.

K 15. členu:

Splošna ugotovitev je, da je vloga za pridobitev rudarske pravice za izkoriščanje določene vrste mineralne surovine, po novi ureditvi bistveno podrobnejša, da se izpuščajo določbe, ki so urejale postopanje ministrstva, pristojnega za rudarstvo, v primeru oddaje nepopolne vloge ter da se zoper odločitve ministrstva ukinja možnost pritožbe na vlado. Ukinitve postopkovnih določb ne vzpostavlja pravne praznine, saj se v primeru oddaje nepopolne vloge uporabljajo določbe sistemskega zakona, o splošnem upravnem postopku. Opozarjamo pa, da sistemske določbe ne upoštevajo specifičnosti razmerij, ki veljajo v tem postopku, zato bi veljalo ponujeno rešitev ponovno pretehtati. Glede ukinitve pritožbe se sklicujemo na splošne navedbe iz uvodnega dela tega mnenja.

Glede besedila v oklepaju v 1. točki drugega odstavka 40. člena zakona se sklicujemo na pripombe "K 6. členu" tega mnenja.

K 16. členu:

Spremembo drugega odstavka 41. člena zakona predlagatelj utemeljuje z usklajevanjem s terminologijo 25. člena zakona, pri čemer 6. točka drugega odstavka 41. člena ostaja neusklajena. V 25. členu je namreč kot način zavarovanja določena bančna garancija, v 6. točki pa se način zavarovanja določi z vsakokratnim javnim razpisom (oziroma na podlagi koncesijskega akta). Teoretično je način zavarovanja lahko tudi dokazilo o finančni sposobnosti, ki se je v praksi, v primeru koncesij za izkoriščanje, izkazalo za neustrezen instrument zavarovanja (tako v obrazložitvi k 8. členu Predloga zakona navaja predlagatelj). Iz navedenega razloga naj bi bila kot sredstvo zavarovanja v 25. členu, dodana obveznost predložitve bančne garancije. Določbo bi veljalo ustrezno spremeniti ali pa pojasniti, zakaj se v tej točki ne usklajuje z ureditvijo v 25. členu.

K 17. členu:

Predlagatelj v obrazložitvi navaja, da se navedena določba strukturno in terminološko usklajuje s 25.a členom Predloga zakona. V drugem odstavku 42. člena zakona se kot priloga prijavi javni razpis določa le rudarski projekt za pridobitev koncesije za izkoriščanje, medtem ko določba 25.a člena Predloga zakona kot dodaten pogoj določa še dokazilo o izpolnjevanju pogojev glede tehnične in kadrovske usposobljenosti za *raziskovanje*, kar bi smiselno za obravnavano določbo pomenilo dokazilo o izpolnjevanju pogojev glede tehnične in kadrovske usposobljenosti za izvajanje rudarskih del *ob izkoriščanju* mineralnih surovin. Določbo je treba ustrezno dopolniti ali pojasniti, zakaj v primeru prijave na javni razpis za pridobitev koncesije za izkoriščanje, dokazila o izpolnjevanju kadrovskih in tehničnih pogojev ni treba priložiti.

Opozorili bi na jezikovno neustrezen način oblikovanja tretjega odstavka. S tem v zvezi se sklicujemo na prvi odstavek "K 7. členu, 25.a člen" tega mnenja.

K 18. členu:

V zvezi s pripombami k tej določbi (dražba v primeru izbora nosilca rudarske pravice za izkoriščanje), se smiselno sklicujemo na prvi, tretji in četrti odstavek "K 7. členu, 25.b člen" tega mnenja, kjer smo podali pripombe vezane na dražbo v primeru izbora nosilca rudarske pravice za raziskovanje.

K 19. členu:

Prijavo na razpis je mogoče šteti kot vlogo za podelitev rudarske pravice za izkoriščanje, kar pomeni, da se odločba o izbiri nosilca rudarske pravice za izkoriščanje ne izdaja po uradni dolžnosti, ampak na vlogo stranke, kar je upoštevati v prvem odstavku. V podkrepitev navedenemu navajamo, da Predlog zakona črta razdelek, ki ureja izdajo rudarskega koncesijskega akta po uradni dolžnosti.

K 20. členu:

Predlog zakona spreminja tudi 42. člen zakona, kar je treba upoštevati v prvi alineji drugega odstavka 44. člena zakona, kjer je sklicevanje na sedmi odstavek 42. člena očitno napačno, saj ima prenovljena določba 42. člena zakona le šest odstavkov, hkrati pa se tudi vsebinsko spreminja.

V tretji alineji drugega odstavka 44. člena zakona je sprememba sklicevanja iz osmega na šesti odstavek 40. člena zakona očitno napačna, saj ima določba 40. člena, ki je s tem Predlogom zakona prav tako spremenjena le štiri odstavke. Tako bi bilo pravilno, da se beseda "osmega" nadomesti z besedo "četrtega" in ne z besedo "šestega".

K 21. členu:

Glede na to, da spremenjen prvi odstavek 47. člena določa, da mora nosilec rudarske pravice ministrstvu, pristojnemu za rudarstvo vrniti vse izvode podpisane koncesijske pogodbe v dveh mesecih od vročitve bi, zaradi lažje ugotovitve trenutka vročitve in terminološke usklajenosti zakonskega besedila, v določbi petega odstavka veljalo določiti, da se vročitev opravi osebno.

K 22. členu:

Vprašljiva je rešitev, ki jo uvaja prvi odstavek, in sicer da se nosilcu rudarske pravice za izkoriščanje dopušča možnost, da se sam odloči, da bo sredstva rezervirana za sanacijo, zagotavljal z bančno garancijo. Način zagotavljanja sredstev za sanacijo določa že koncesijski akt (šesta alineja 5. točke 37. člena zakona). Na njegovi podlagi je vsebovan tudi v javnem razpisu (6. točka drugega odstavka 41. člena zakona). Iz obrazložitve k tej določbi izhaja, da se ukinjajo pogajanja, ki se nanašajo na način plačevanja rudarske koncesnine in sredstev rezerviranih za sanacijo. Odločitev o načinu zagotavljanja sredstev rezerviranih za sanacijo, je v skladu z omenjenimi določbami na strani vlade, ki pripravi koncesijski akt. Iz vsega navedenega sledi, da v bistvu ni jasno, kako lahko nosilec rudarske pravice v zvezi s tem sprejme kakršno koli odločitev. Način zagotavljanja sredstev rezerviranih za sanacijo, v zvezi z rudarsko pravico za izkoriščanje namreč ni omejen le na bančno garancijo (glej pripombe "K 16. členu" tega mnenja). Iz te določbe pa izhaja, da se lahko nosilec rudarske pravice za izkoriščanje odloči, ali bo sredstva rezervirana za sanacijo zagotavljal z bančno garancijo, v nasprotnem se šteje, da jih bo zagotavljal z vplačili v Eko sklad. Določbo bi kazalo uskladiti s 16. členom Predloga zakona in jasneje opredeliti.

K 23. členu:

Ponovno velja pretehtati rešitev, da začne čas veljavnosti rudarske pravice za izkoriščanje teči z dnem, ko koncesijsko pogodbo podpišeta obe pogodbeni stranki. Po naravi (s tem Predlogom zakona spremenjenega) postopka namreč stranki koncesijske pogodbe ne podpisujeta sočasno, temveč je minister, pristojen za rudarstvo tisti, ki pogodbo podpiše prvi, nosilec rudarske pravice pa jo podpiše drugi. Čas za podpis ima dva meseca po vročitvi, s strani ministra podpisane koncesijske pogodbe. Pomisleke, ki jih predlagatelj izraža v zvezi z dosedanjo ureditvijo, ki je čas veljavnosti vezala na datum podpisa nosilca rudarske pravice za izkoriščanje, niso povsem utemeljeni. S sklenitvijo koncesijske pogodbe med koncedentom in koncesionarjem nastane

civilnopravno oziroma zasebnopravno razmerje. Koncesijska pogodba torej nastane s soglasjem volj koncedenta in koncesionarja. Sestavine koncesijske pogodbe pa so že vnaprej opredeljene s strani koncedenta, koncesionar le izjavi voljo, da se strinja z njeno vsebino. Vsebinsko koncesijske pogodbe opredeljujejo tudi javnopravni akti (npr. koncesijski akt), ki imajo močnejšo veljavo kot koncesijska pogodba, zato bi se v primeru neskladja koncesijske pogodbe s koncesijskim aktom, ki bi ga lahko z morebitnimi nepravilnostmi povzročil koncesionar, uporabljale določbe koncesijskega akta in ne koncesijske pogodbe.

K 25. členu:

Določba odpravlja možnost podaljšanja rudarske pravice v primerih t.i. višje sile oziroma v izjemnih primerih, ki nastopijo ob poplavah, potresu, požaru ipd.. Veljalo bi ponovno pretehtati predlagano rešitev še posebej, ker iz obrazložitve izhaja, da je ministrstvo vloge zaradi izjemnih primerov v preteklosti že reševalo. Zato lahko predvidena rešitev ustvarja pravno praznino, predvsem če do teh izjemnih primerov, na katere nosilec rudarske pravice za izkoriščanje nima vpliva, pride v šestih mesecih ali manj pred iztekom koncesijske pogodbe (glej 1. točko prvega odstavka).

K 26. členu:

V napovednem stavku prvega odstavka bi bilo smiselno, zaradi jasnosti zakonskega besedila za besedo "odločbo" dodati besedilo "o prenosu rudarske pravice za izkoriščanje," besedilo "ministrstva, pristojnega za rudarstvo" pa nadomestiti z besedilom "ki jo izda ministrstvo, pristojno za rudarstvo".

V 1. točki prvega odstavka bi kazalo, zaradi notranje usklajenosti določbe, izrecno zapisati, da je nosilec rudarske pravice za izkoriščanje hkrati tudi njen prenosnik. Pravkar navedeno velja upoštevati v celotni določbi, kjer se omenja nosilca rudarske pravice za izkoriščanje in je predlagatelj imel v mislih prenosnika. Glede na oblikovanje stavka, ostaja odprto vprašanje, kako je s prenosom rudarske pravice za izkoriščanje, če zoper prenosnika poteka glavni postopek zaradi insolventnosti. Menimo, da bi bilo ustrežnejše pogoj za prenos vezati na (ne)uvedbo postopka zaradi insolventnosti.

V 3. točki prvega odstavka manjka navedba, na katero pravno ali fizično osebo se ta točka nanaša. Menimo sicer, da se nanaša na pravno ali fizično osebo, na katero se rudarska pravica za izkoriščanje prenaša, a je treba navedeno zaradi jasnosti in nedvoumnosti določbe izrecno zapisati. Na tem mestu še opozarjamo, da je določba nedosledna pri rabi termina *na katerega se prenaša*, saj v sedmem odstavku uporabi termin *prevzemnik*. Svetujemo usklajitev rabe terminov.

V napovednem stavku drugega odstavka in v četrtem odstavku bi, zaradi jasnosti določbe, kazalo za besedno zvezo "rudarske pravice" dodati besedilo "za izkoriščanje".

Iz petega odstavka bi kazalo izpustiti besedilo "po uradni dolžnosti", saj se postopek prenosa rudarske pravice za izkoriščanje začne na vlogo zainteresirane pravne ali fizične osebe.

V šestem odstavku je očitno neustrezno sklicevanje na tretji odstavek 47. člena zakona, saj navedena določba ne ureja odprave odločbe o prenosu rudarske pravice za izkoriščanje.

Glede na to, da šesti odstavek ureja pogoje za prenos rudarske pravice za izkoriščanje, menimo, da je besedilo "odločba o izbiri koncesionarja" očitno napačno, saj se v predhodnih odstavkih uporablja pojem *odločba o prenosu rudarske pravice za izkoriščanje*, s katerim bi kazalo omenjeno besedilo nadomestiti. Opozarjamo tudi na

to, da v šestem odstavku prvič zasledimo pojem *zapiralnih del*, pri tem pa ostaja nepojasnjeno, za kakšno vrsto del gre.

Kazalo bi ponovno premisliti o ustreznosti črtanja izrecne prepovedi prodaje in dajanja rudarske pravice za izkoriščanje v najem in jo glede na obstoječo ureditev jasneje opredeliti, saj sta prodaja ali oddaja v najem razloga za odvzem rudarske pravice za izkoriščanje, zato je prav, da sta izrecno navedena. Podobno rešitev vsebuje tudi tretji odstavek 32. člena zakona, v zvezi z odvzemom dovoljenja za raziskovanje.

K 28. členu:

Nepojasnjeno ostaja iz kakšnih razlogov, se s podzakonskim besedilom ne urejajo več merila in pogoji za oprostitev plačila rudarske koncesnine ter način nadzora nad njenim plačevanjem. Glede na to, da se spreminja podzakonski predpis, ki naj bi ga vlada že izdala (glej prvi odstavek 156. člena ZRud-1), pa ga sodeč po določbi 54. člena Predloga zakona še ni, bi veljalo na novo določiti rok za izdajo predpisa.

K 31. členu:

Določbo drugega odstavka 58. člena zakona bi veljalo jezikovno preoblikovati.

K 32. členu:

V 2., 3. in 4. točki se odpravlja zaporedno dvoletno obdobje kršitve. Vendarle pa bi kazalo na zakonski ravni ohraniti neko obdobje kršitve (lahko je tudi v mesecih), saj na tak način zakonska norma ostaja nedoločena. Glede na to, da navedena določba ureja odvzem rudarske pravice za izkoriščanje, ki pomeni poseg v pridobljene pravice, o katerem odloči ministrstvo, pristojno za rudarstvo po uradni dolžnosti, bi bilo tudi z vidika načela enakosti pred zakonom in načela pravne varnosti ustrezno, da se obdobje kršitev opredeli na zakonski ravni in velja za vse enako.

Opozarjamo, da bi lahko *razlog za odvzem* rudarske pravice za izkoriščanje, zaradi neizpolnjevanja obveznosti iz koncesijskega akta ali koncesijske pogodbe, ki je določen z novo 8. točko prvega odstavka 59. člena zakona, pomenil podvajanje z drugim odstavkom 58. člena zakona, ki kot *razlog za razdrtje* koncesijske pogodbe (s tem Predlogom zakona) določa bistveno kršitev njenih določb in pomeni drug način prenehanja rudarske pravice za izkoriščanje. Vprašanje, ki se postavlja je, ali neizpolnjevanje obveznosti iz koncesijskega akta ali koncesijske pogodbe, že samo po sebi ne pomeni bistvene kršitve določb koncesijske pogodbe. Predlagano rešitev velja dodatno pojasniti.

V 9. točki se določa odvzem rudarske pravice za izkoriščanje tudi v primeru, če poslovanje v zvezi z mineralno surovino ne poteka za ime in račun koncesionarja ali če kako drugače rudarsko pravico za izkoriščanje proda ali da v najem, pri tem pa zakon izrecne prepovedi (torej prepovedi prodaje, najema ipd.) ne določa več. Določba 51. člena zakona, ki je to prepoved vsebovala, je bila s tem Predlogom zakona spremenjena.

K 36. členu:

V obrazložitvi k spremembi drugega odstavka predlagatelj zapiše, da je treba besedilo "glavnega tehničnega vodjo rudarskih del" nadomestiti z besedilom "nosilca rudarske pravice za izkoriščanje in odgovornega rudarskega projektanta", iz besedila členov pa izhaja, da se v zakonsko besedilo vnaša le besedilo "nosilca rudarske pravice za izkoriščanje". Velja pojasniti zakaj med obrazložitvijo in besedilom členov prihaja do nasprotja oziroma določbo ustrezno dopolniti.

K 40. členu:

Razmisliti velja, ali je glede na obrazložitev potrebno črtati besedilo "in ga vroči investitorju".

K 42. členu:

Obrazložitev novega tretjega odstavka 101. člena zakona, ne dosega poslovniskega standarda obrazložitve, saj zgolj povzema določbo, ne pojasni pa vsebinskih razlogov in namena te določbe.

Kazalo bi tudi ponovno določiti rok za sprejem podzakonskega predpisa iz petega odstavka, saj je iz določbe 54. člena Predloga zakona razbrati, da rok določen ob sprejemanju navedene določbe ni bil spoštovan (glej prvi odstavek 156. člena ZRud-1).

K 44. členu:

Določba drugega odstavka 114. člena zakona določa, da o predlogih za izbris iz imenika iz 4., 5. in 6. točke prejšnjega odstavka odloča ministrstvo, pristojno za rudarstvo, z upravno odločbo. Pri tem je razumeti, da lahko predlog za izbris poda kdor koli, pri čemer se postavlja vprašanje, ali mora predlagatelj izkazati kak (pravni) interes za izbris.

K 46. členu:

Ni obrazloženo, zakaj se v tretjem odstavku 127. člena zakona črta del določbe.

K 47. členu:

Glede na to, da se s to določbo rudarski inšpekciji omogoča izvajanje nadzora nad nezakonito izvedenimi deli v preteklosti, se postavlja vprašanje ali lahko nezakonito izvedena rudarska dela zastarajo in v kakšnem roku. Prav tako ni jasno opredeljeno, kako rudarski inšpektor v takem primeru postopa oziroma kakšne ukrepe lahko sprejme, kadar ugotovi izvajalca nezakonitih rudarskih del v preteklosti ali, kadar ugotovi, da lastnik ni ravnal v skladu z določbami 90. člena tega zakona in je vedel ali bi moral vedeti, da so se na njegovem zemljišču izvajala nezakonita rudarska dela. Odredba, da se dela takoj prenehajo izvajati, v tem primeru ne doseže svojega namena.

K 48. členu:

V prvem odstavku se nova 10. točka sklicuje na enajsti odstavek 72. člena zakona, ki ga ni več.

K 49. členu:

Kazalo bi razmisliti o ustreznosti umestitve besedila "ni vpisan v imenik pooblaščenih oseb v rudarstvu" v 9. točko, ki se sklicuje na peti odstavek 114. člena zakona. Vpis v imenik namreč ureja 113. člen zakona. Prav tako je nejasna dikcija predlaganega zakonskega besedila, saj je razumeti, da je prekršek že to, da oseba ni vpisana v imenik pooblaščenih oseb v rudarstvu, ne glede na to ali v pravnem prometu nastopa kot pooblaščen oseba v rudarstvu.

K 51. in 53. členu:

Z navedenima določbama se v bistvu iz zakonske ureditve črtata obe določbi sprejeti z novelo ZRud-1B (Ur. l. RS, št 57/12). Na nedodelanost te rešitve opozarjamo v povezavi s 60. členom tega Predloga zakona, ki določa prehodni režim.

K prehodnim in končni določbi:

Splošno se sklicujemo na uvodni del tega mnenja. Dodajamo zgolj to, da obravnavani Predlog zakona črta 39. člen zakona, ki ureja postopek za izdajo rudarskega koncesijskega akta po uradni dolžnosti, pri čemer pa ne vsebuje prehodne določbe, ki bi določala po katerih določbah se končajo morebitni že začeti postopki po 39. členu.

K 54. členu:

Prehodna določba bi v bistvu morala biti del ZRud-1 (Ur. l. RS, št. 61/2010 in 62/2010 - popr.). Določba se očitno nanaša na leta 2010 sprejet ZRud-1 in ne na spremembe zajete s tem Predlogom zakona, saj se sklicuje na četrti odstavek 101. člena zakona, ki s tem Predlogom zakona postaja njen peti odstavek. Zato velja razmisliti o ustreznosti njene umestitve.

Rok za izdajo podzakonskega predpisa, je v ZRud-1 določen v drugem odstavku 156. člena ZRud-1 in znaša šest mesecev od uveljavitve tega zakona. Opozarjamo, da sta od uveljavitve omenjenega zakona pretekli že več kot dve leti, zato bi kazalo pojasniti ali smiselna uporaba določb Pravilnika o načinu izdelave, zaporedju, vsebini in reviziji rudarskih projektov (Ur. l. RS, št. 68/03 in 83/03 - popr.), kakor koli vpliva na že pridobljene pravice oziroma na kakšen način so se do sedaj izdelovali različni rudarski projekti.

K 55. členu:

Prehodna določba bi morala biti del ZRud (Ur. l. RS, št. 98/04-UPB1 in 68/08), zato velja ponovno pretehtati ustreznost njene umestitve.

Kot nepojasnen ocenjujemo drugi odstavek, na podlagi katerega je mogoče odstopanje od zahtev četrtega in petega odstavka 69. člena ZRud-1. Rešitev terja podrobnejša pojasnila tudi zato, ker uvaja izjemo, da se izdana dovoljenja za izvajanje del, v primeru, ko je bila koncesija podeljena pred 1. januarjem 2011, štejejo za ustrezna, ne glede na to ali je bil poprej izdelan in revidiran rudarski projekt za izvedbo *zahtevnih rudarskih del ter ustrezno potrjen* s strani pooblaščenih oseb, ki izpolnjuje pogoje za tehnično vodenje rudarskih del. Torej je določbo mogoče razumeti tako, da lahko z nepotrjenim rudarskim projektom zahtevna rudarska dela opravlja nekdo zgolj zato, ker je dovoljenje za izvajanje del že bilo izdano na podlagi koncesije podeljene pred 1. januarjem 2011. Takšna rešitev nedvomno terja poglobljeno obrazložitev.

K 56. členu:

Tudi ta prehodna določba bi morala biti del ZRud (Ur. l. RS, št. 98/04-UPB1 in 68/08), zato velja ponovno pretehtati ustreznost njene umestitve.

V obrazložitvi k navedeni določbi manjka navedba člena, zaradi katerega ni bilo mogoče kot ustreznih upoštevati odločb za sklepanje koncesijskih pogodb, kar otežuje presojo predlagane ureditve prehodnega režima.

K 57. členu:

Prehodna določba bi morala biti del ZRud (Ur. l. RS, št. 56/1999), zato velja razmisliti o ustreznosti njene umestitve.

Z navedeno določbo se določa, da pravni ali fizični osebi, ki je rudarsko pravico pridobila na podlagi 105. člena ZRud, s prenehanjem koncesijske pogodbe rudarska pravica ugasne. Rudarska pravica se je tudi po ZRud pridobila pred sklenitvijo koncesijske pogodbe, podlaga za njeno pridobitev pa je bil koncesijski akt. Rudarska pravica je eden od pogojev za sklenitev koncesijske pogodbe, zato bi veljalo dodatno

pojasniti, zakaj bi prenehanje koncesijske pogodbe imelo za posledico ugasnitev rudarske pravice in ali rešitev morebiti vpliva na pravice, ki so bile pridobljene po ZRud.

K 58. členu:

Prehodna določba bi morala biti del ZRud (Ur. l. RS, št. 56/1999), zato velja razmisliti o ustreznosti njene umestitve.

Določba definira način pridobitve podatkov o količini mineralne surovine, za katero je podeljena koncesija na podlagi 105. člena ZRud (Ur. l. RS, št. 56/1999) in hkrati tudi določa izjemo. Glede na to, da se za nazaj vzpostavlja pravna fikcija, da je koncesijski akt vseboval nekaj, česar dejansko ni vseboval, bi veljalo dodatno pojasniti, ali je v zvezi s količino mineralne surovine prišlo do kakšne vrste sporov. Obstoji namreč nevarnost povratne veljave pravnega akta.

K 59. členu:

Prehodna določba je nejasna. Ni namreč razvidno v kakšnem primeru podaljšanja časa rudarske pravice ali njenega prenosa na drugo pravno ali fizično osebo, ali pred ali po uveljavitvi tega zakona, se plačevanje rudarske koncesnine in zagotavljanje sredstev uskladita z določbami 53. in 54. člena zakona. Za besedilom "koncesijsko pogodbo" manjka določena beseda, ali je to "dogovorjeno", "določeno", "urejeno" ali katera druga. Prav tako je neustrezna uporaba termina "uskladita". Ustrezneje bi bilo določiti, da se v primeru podaljšanja časa rudarske pravice ali njenega prenosa, za plačevanje rudarske koncesnine in zagotavljanje sredstev za sanacijo, uporabljajo ali smiselno uporabljajo določbe 53. in 54. člena zakona.

K 60. členu:

Prehodna določba je v Predlog zakona dodana zaradi 51. in 53. člena tega Predloga zakona, ki črtata 148.a člen in 2. člen ZRud-1B. 148.a člen zakona je izključil uporabo 50. člena zakona za nosilce rudarske pravice za izkoriščanje, ki so imeli na dan 1. januarja veljavno rudarsko pravico za izkoriščanje, 2. člen ZRud-1B pa kot posledico sprejetja določbe 148.a člena zakona ureja prehodni režim, ki je tem nosilcem omogočil podaljšanje rudarske pravice do največ 31. 12. 2013 brez kakršnih koli pogojev in omejitev, hkrati pa jim je onemogočil podaljšanje rudarske pravice "mimo" določb 50. člena od vključno 1. januarja 2014 dalje (pri čemer je razumeti, da jim podaljšanje rudarske pravice ni onemogočeno po 1. januarju 2014, če je podaljšanje v skladu z določbami 50. člena zakona). S Predlogom zakona se za te nosilce rudarske pravice uvaja rešitev, da se bodo vloge, ki so bile vložene na podlagi ZRud-1B, obravnavale kot vloge po 50. členu zakona. Ministrstvo bo te nosilce pozvalo, da vlogo najkasneje v roku dveh mesecev dopolnijo s podatki, dokazili in dokumenti iz 50. člena zakona, sicer se šteje, da so od vloge odstopili, morajo pa sanirati okolje in odpraviti posledice, ki so nastale pri izvajanju rudarskih del, ter izpolniti druge obveznosti iz koncesijske pogodbe. Iz določbe ni jasno razvidno kakšni primeri so s prehodnim režimom zajeti. Če gre za situacijo iz prvega odstavka 2. člena ZRud-1B, je bila vloga zaradi pravne fikcije šteta za podaljšano, pri čemer je ministrstvo, pristojno za rudarstvo v 15 dneh od uveljavitve ZRud-1B, po uradni dolžnosti izdalo odločbo, v kateri je določilo obdobje podaljšanja rudarske pravice. Če pa gre za situacijo iz drugega in tretjega odstavka 2. člena ZRud-1B, je ministrstvo, pristojno za rudarstvo v 15 dneh od uveljavitve ZRud-1B, na podlagi vlog vlagateljev izdalo odločbo, v kateri je določilo čas podaljšanja rudarske pravice. V kolikor so bile določbe ZRud-1B dosledno spoštovane, je bila o večini vlog že sprejeta odločba. Če je bila s strani ministrstva sprejeta odločba pomeni, da je bila nosilcem rudarskih pravic že podaljšana rudarska pravica in to pod ugodnejšimi pogoji, saj jim ni bilo potrebno izpolnjevati pogojev po 50. členu ZRud-1. Če bi ti nosilci, ki že razpolagajo z odločbo o podaljšanju rudarske pravice, morali po uveljavitvi tega Predloga zakona svoje vloge dopolniti v skladu z

določbami 50. člena zakona, bi to pomenilo retroaktivno veljavo tega Predloga zakona, saj bi se jim poseglo v že pridobljene pravice. Če je bila vsem nosilec rudarske pravice za izkoriščanje, ki so imeli na dan 1. januarja veljavno rudarsko pravico za izkoriščanje, ta podaljšana pa opozarjamo na vsebinsko izčrpanje določbe, ne glede na to, da je rok za podaljšanje mogoč najdlje do 31. 12. 2013, saj se ta rok nanaša le na prvo podaljšanje rudarske pravice za izkoriščanje. Če je bila rudarska pravica vsem podaljšana, se po določbah ZRud-1B ne more podaljšati še enkrat. Novela ZRud-1B je bila namreč sprejeta po nujnem postopku in vsebovala je samo dva člena, ki se sedaj črtata. Obrazložitev ZRud-1B je bila skopa, na kar je Zakonodajno-pravna služba v mnenju opozorila. Iz predloga ZRud-1B pa izhaja, da se sprejema zato, da je lahko bilo pravočasno izvedljivo podaljševanje obstoječih koncesij za koriščenje mineralnih surovin, da bodo do podaljšanja upravičeni obstoječi koncesionarji, ki jim bo koncesija potekla po 1. 1. 2011, pa še niso izkoristili pravic na pridobivalnem prostoru, ki jim jih daje osnovna koncesijska pogodba. Po naravi zadeve se lahko rešitev, ki jo je uvedla novela ZRud-1B uporablja le ob prvem podaljšanju, saj jim je bil s prehodnim režimom dan čas, da se prilagodijo novemu režimu kot ga je določil 50. člen ZRud-1. Da bi bilo vse skupaj jasneje opredeljeno v obstoječem zakonu, predlagamo, da se določba 148.a člena ustrezno dopolni z besedami "ob prvem podaljšanju" ali na podoben način. Iz vseh navedenih razlogov je treba predlagano rešitev ponovno pretehtati.

K 61. členu:

Glede na pripombe "K 9. členu" tega mnenja se postavlja vprašanje ustreznosti oziroma potrebnosti te določbe.

K 63. členu:

Določba določa, da zakon začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu. Predlagatelj tako kratek *vacatio legis* utemeljuje z dejstvom implementacije evropske direktive, ureditve plačevanja koncesnine za pridobivalni prostor (odločbe o plačilu so se začele izdajati po 1. marcu 2013) in deblokade nekaterih upravnih postopkov. Obsežne in pomembne vsebinske spremembe in dopolnitve ter dejstvo, da se zakon sprejema po rednem zakonodajnem postopku, terjajo ponovno preveritev, ali določba zagotavlja dovolj dolg čas za seznanitev s predpisom. Opozarjamo, da prekratek *vacatio legis* ogroža pravno varnost, zato se kratki roki do uveljavitve predpisa praviloma uporabijo samo izjemoma, ne pa kot kompenzacija za prepočasno in prepozno pripravo in sprejem določenega predpisa⁴ (Državni zbor je namreč Predlog zakona prejel v obravnavo dne 7. 3. 2013).

Višja svetovalka
Sladjana Ješić, l.r.

Božo Strle
vodja

Poslano:

- Odboru za infrastrukturo in prostor

⁴ Glej Nomotehnične smernice Službe vlade za zakonodajo, Uradni list RS, 2. Spremenjena in dopolnjena izdaja, Ljubljana 2008, stran 101.